

SỐNG VUI SỐNG THẬT VỚI CHÚA VÀ VỚI CHÍNH MÌNH

Chúa Nhật Tuần III - Mùa Vọng

(Is 61:1-2a.10-11; 1 Tx 5:16-24; Ga 1:6-8.19-28)

Phụng vụ hôm nay được bầu khí vui mừng tô điểm với cây nến màu hồng của mùa vọng. Trong bài đọc 1, ngôn sứ Isaia nói về niềm vui của vị ngôn sứ được sai đi loan báo Tin Mừng. Niềm vui được xúc dầu để trở nên người mang Tin Mừng tô điểm cho vẻ đẹp của phụng vụ hôm nay: “Thần khí của Đức Chúa là Chúa Thượng ngự trên tôi, vì Đức Chúa đã xúc dầu tấn phong tôi, sai đi báo tin mừng cho kẻ nghèo hèn, băng bó những tấm lòng tan nát, công bố lệnh ân xá cho kẻ bị giam cầm, ngày phóng thích cho những tù nhân, công bố một năm hồng ân của Đức Chúa, một ngày báo phục của Thiên Chúa chúng ta” (Is 61:1-2a). Những lời trên nhắc nhở chúng ta về niềm vui được xúc dầu trong ngày rửa tội để thuộc trọn về Chúa và trở nên sứ giả tình yêu của Ngài cho muôn dân. Niềm vui thuộc trọn về Chúa và của sứ giả Tin Mừng phải phản chiếu trong từng lời nói và hành động của chúng ta qua việc những ai gặp chúng ta đều cảm nhận được tình yêu, sự tha thứ và sự chữa lành của Thiên Chúa. Tuy nhiên, nhìn lại cuộc sống của mình, nhiều lần chúng ta xem việc thuộc trọn về Chúa và việc làm chứng nhân cho Tin Mừng là một gánh nặng. Thay vì sống niềm vui phục sinh, chúng ta lại sống mãi trong nỗi buồn và nước mắt của mùa chay. Hãy tô điểm khuôn mặt chúng ta với nụ cười tràn đầy niềm vui của những người được tình yêu và sự tha thứ của Thiên Chúa chiếm lấy.

Bên cạnh mời gọi chúng ta sống niềm vui của những người được Thiên Chúa xúc dầu hầu trở nên sứ giả của Tin Mừng, Ngôn sứ Isaia còn trình bày cho chúng ta biết niềm vui đích thật chỉ được tìm thấy nơi Thiên Chúa: “Tôi mừng rỡ muôn phần nhờ Đức Chúa, nhờ Thiên Chúa tôi thờ, tôi hớn hờ biết bao! Vì Người mặc cho tôi hồng ân cứu độ, choàng cho tôi đức chính trực công minh, như chú rể chỉnh tề khăn áo, tựa cô dâu lộng lẫy điểm trang. Như đất đai làm đâm chồi nảy lộc, như vườn tược cho nở hạt sinh mầm, Đức Chúa là Chúa Thượng cũng sẽ làm trổ hoa công chính, làm trời vang lời ca ngợi trước mặt muôn dân” (Is 61:10-11). Trong Thiên Chúa, chúng ta sẽ được vui mừng như những người đi dự tiệc cưới, như những người đang yêu, đang chờ đợi người yêu của mình. Thật vậy, không có gì mang lại niềm vui cho những người đang yêu cho bằng được nhìn thấy, được ở bên người yêu của mình. Niềm vui đích thật không bao giờ tàn của chúng ta chỉ được tìm thấy trong Thiên Chúa vì cuộc sống dạy chúng ta rằng tất cả những niềm vui mà thế gian này mang lại cho chúng ta chóng qua như làn gió thoảng.

Thánh Phaolô trong bài đọc 2 khuyên các tín hữu Thessalônika “hãy vui mừng luôn mãi và cầu nguyện không ngừng. Hãy tạ ơn trong mọi hoàn cảnh. Anh em hãy làm như vậy, đó là điều Thiên Chúa muốn trong Đức Kitô Giêsu” (1 Tx 5:16-18). Trong những lời này, Thánh Phaolô ám chỉ đến mối tương quan mật thiết giữa niềm vui và đời sống cầu nguyện. Nói cách khác, chỉ khi chúng ta có đời sống cầu nguyện thâm sâu, chúng ta mới có thể cảm nghiệm được niềm vui thật sâu kín trong tâm hồn mà dù hoàn cảnh sống có thế nào cũng không thể lấy đi niềm vui đó khỏi chúng ta. Không những thế, chính đời sống cầu nguyện sẽ giúp chúng ta nhận ra tất cả những gì xảy ra trong cuộc đời chúng ta đều là hồng ân: dù vui dù buồn, dù mệt nhọc dù đau khổ, tất cả đều có mục đích làm chúng ta lớn lên trong đời sống tin yêu và tạ ơn. Bên cạnh khuyên các tín hữu Thessalônika những điều cần phải làm, Thánh Phaolô còn khuyên họ những điều cần phải tránh, đó là: “Anh em đừng dập

tắt Thần Khí. Chớ khinh thường ơn nói tiên tri. Hãy cân nhắc mọi sự: điều gì tốt thì giữ; còn điều xấu dưới bất cứ hình thức nào thì lánh cho xa” (1 Tx 5:19-22). Sống dưới sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần là luôn có con tim rộng mở và biết biện phân, biết chọn lựa những điều chân thiện mỹ. Cụ thể hơn, những người sống dưới sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần là những người “chậm giận, giàu tình thương và lòng thành tín.”

Bài Tin Mừng hôm nay tiếp tục trình bày cho chúng ta hình ảnh của Vị Tiền Hô: “Có một người được Thiên Chúa sai đến, tên là Gioan. Ông đến để làm chứng, và làm chứng về ánh sáng, để mọi người nhờ ông mà tin. Ông không phải là ánh sáng, nhưng ông đến để làm chứng về ánh sáng” (Ga 1:6-8). Những lời trên chỉ rõ vai trò của Gioan là làm chứng về ánh sáng [Ngôi Lời]. Lời chứng của ông có mục đích rõ ràng là để mọi người tin. Mỗi người chúng ta cũng được mời gọi làm chứng cho Chúa Giêsu. Mục đích của lời chứng của chúng ta là làm cho

người khác tin. Lời chứng này được thực hiện qua việc sống thật với chính mình như Gioan: Mình chỉ là người làm chứng, là người mang sứ điệp Tin Mừng chứ không phải là sứ điệp. Chỉ những người sống thật với ơn gọi, với căn tính của mình mới có thể trở nên nhân chứng đích thực cho Chúa Giêsu. Chúng ta thấy điều này rõ ràng trong lời chứng của Gioan. Thật vậy, lời chứng về ánh sáng của Gioan có liên quan đến sự thật về căn tính của Đấng Cứu Thế và của Vị Tiền Hô. Chúng ta có thể viết lại lời chứng của Gioan như sau:

Các tư tế và mấy thầy Lêvi: “Ông là ai?”

Gioan: “Tôi không phải là Đấng Kitô.”

Các tư tế và mấy thầy Lêvi: “Vậy thì thế nào? Ông có phải là ông Êlia không?”

Gioan: “Không phải.”

Các tư tế và mấy thầy Lêvi: “Ông có phải là vị ngôn sứ chăng?”

Gioan: “Không.”

Các tư tế và mấy thầy Lêvi: “Thế ông là ai, để chúng tôi còn trả lời cho những người đã cử chúng tôi đến? Ông nói gì về chính ông?”

Gioan: “Tôi là tiếng người hô trong hoang địa: Hãy sửa đường cho thẳng để Đức Chúa đi, như ngôn sứ Isaia đã nói.”

Trong cuộc đối thoại trên, chúng ta thấy Gioan sống đúng với căn tính của mình, sống thật với con người của mình, không ngộ nhận mình với người khác. Điều này nhắc nhở chúng ta về khuynh hướng so sánh mình với người khác, muốn mình giống với người khác, nhất là những người may mắn hơn mình. Nhưng trong cuộc sống, Thiên Chúa tạo dựng mỗi người chúng ta là độc nhất vô nhị, không lặp lại trong vũ trụ này. Thiên Chúa yêu mỗi người chúng ta cách đặc biệt theo như mình là. Tại sao chúng ta lại cố gắng sống không thật với chính mình qua lời nói và việc làm? Sau khi làm chứng về căn tính của mình, Gioan làm chứng về công việc của mình cho họ như sau:

Mấy người thuộc phái Pharisêu: “Vậy tại sao ông làm phép rửa, nếu ông không phải là Đấng Kitô, cũng không phải là ông Êlia hay vị ngôn sứ?”

Gioan: “Tôi đây làm phép rửa trong nước. Nhưng có một vị đang ở giữa các ông mà các ông không biết. Người sẽ đến sau tôi và tôi không đáng cúi quai dép cho Người.”

Qua những chi tiết trên, chúng ta thấy Gioan đã làm chứng cho Chúa Giêsu không chỉ bằng lời nói mà bằng chính hành động của mình. Điều đáng để chúng ta suy gẫm là việc làm chứng của Gioan xảy ra nơi Gioan làm việc: “Các việc đó đã xảy ra tại Bêtania, bên kia sông Giođan, nơi ông Gioan làm phép rửa” (Ga 1:28). Chúng ta cũng được mời gọi làm chứng cho Chúa qua lời nói và hành động của mình trong mọi nơi và mọi lúc. Chúng ta chỉ làm được điều này khi chúng ta sống trong thái độ “sám hối liên tục,” đó là mỗi giây phút sống phải sống trong sự đổi mới của tâm hồn và tâm trí.

